

[Lysholt Hansen.]

her nævne såvel den lille som den store dagpengereform. For at holde udgiftsstigningerne, som der her var tale om, inden for visse rammer gik man desuden i gang med at finde besparelser med såvel kort- som langsigtet virkning.

Hvordan har så alt dette påvirket landets økonomiske udvikling, hvordan er det gået med betalingsbalancen, med beskæftigelsen og med de offentlige udgifter? Ja, med betalingsbalancen er det jo gået ganske godt. Importafgiften havde en hurtig virkning på importtallene, og den internationale konjunkturudvikling hjalp på vore eksportindtægter, både fordi bytteforholdet i udenrigshandelen til vores held forbedredes, og fordi det efterhånden blev muligt at sælge stigende mængder af danske varer i udlandet. Sammenligner vi de tre første kvartaler af 1971, altså de sidste tre kvartaler under en VKR-regering, med de tre første kvartaler af 1972, så kan vi konstatere, at importen kun steg med 1 pct., medens eksporten steg med hele 12 pct.

Ser vi på betalingsbalancens løbende poster, hvor vi havde et underskud i 1970 på 4 milliarder kr. godt og vel og i 1971 på godt 3 milliarder kr., så når vi altså nu i 1972 ned på ca. 1 milliard kr. i underskud.

Tager vi yderligere i betragtning, at der er optaget store langfristede lån i udlandet, samtidig med at væsentlige dele af vor kortfristede udenlandske gæld er blevet afviklet, tror jeg man forstår, at der er sket en meget væsentlig forbedring også af vor valutasisituation. Vi er da også i den situation, at udlandet nærer fuld tillid til den danske krone, som klarer sig fint på de internationale valutamarkeder, og det er da et af de lyspunkter, som vi ikke må glemme. Vi har ofte nok været i den modsatte situation, og derfor synes jeg, det forhold, at vi i dag kan sige, at vi har en stabil krone, dog skal noteres på aktivsiden for det danske samfund. Det tæller i hvert fald for dansk erhvervsliv.

Hvor problemet ved regeringens tiltræden var at få alle i arbejde, er problemet i dag at undgå en overophedning af økonomien, en overophedning af beskæftigelsen, og det må vel også kaldes et lyspunkt, et lyspunkt, der som årsag har dels regeringens økonomiske politik, dels de internationale konjunkturer

og tillige de chancer, vi får ved vort medlemskab af EF.

Når jeg nu har tegnet dette måske lidt lyse billede, så må man på denne baggrund spørge helt naturligt: ja men hvorfor er udsigterne for vor valutasisituation i 1973 da ikke så gode, som de har været i 1972? Det skyldes ganske simpelt, at efterspørgselspresset skaber nogle andre problemer.

Når vore hjemlige produktion og beskæftigelse stiger, så får vi brug for at importere flere varer. Denne vækst i produktion og beskæftigelse bevirker, fordi folk får flere penge at købe for, når flere er i arbejde, at vi så selv beslaglægger en del af de varer, som ellers kunne eksporteres. Endelig presses lønninger og priser op, således at vor internationale konkurrenceevne forringes. Det er årsagerne til, at vi ikke har så lyse udsigter for 1973 som for 1972, og da vi samtidig må afvikle importafgiften, må vi nok realistisk bedømt regne med i 1973 at få et underskud på betalingsbalancens løbende poster på omkring 2 milliarder kr. Det er bedre end det, VKR-regeringen nåede, men det er absolut utilfredsstillende.

Presset på prisniveauet er også blevet urovækkende, selv om man i næsten alle andre lande, herunder vore nye partnere i fællesmarkedet, har de samme problemer. Jeg hørte i aftes de seneste tal for prisstigninger i Tyskland: 7,9 pct. Selv om disse lande altså har de samme problemer, må vi i Danmark være indstillet på at skulle leve op til EFs bestræbelser for at bekæmpe inflationen.

Det fører mig helt naturligt over i at nævne den selvforstærkende virkning, inflationen har fået i kraft af muligheden for at belønne — jeg siger udtrykkeligt belønne — inflationsgevinster i fast ejendom. Udviklingen i tinglysningen af lån imod pant i fast ejendom er nemlig foruroligende, så foruroligende, at jeg håber, at alle partier her i tinget virkelig er urolige over det. Medens disse tinglysninger i 1970 var på ca. 26 milliarder kr., var de i 1971 på godt 33 milliarder kr., og i 1972 må vi regne med, at disse tinglysninger kommer op på 40 milliarder kr., og jeg skal ikke nægte, at jeg gruer for, hvad det kan blive til efter vurderingen af ejendomsværdierne pr. 1. april 1973. Disse vurderinger vil skaffe nye lånemuligheder for ejendomsbesiddere, medmindre vi herinde